

plot26

VERHAAL

DE KOOI

Buddy Tegenbosch

De kooi (3)

Een kooi.
Een schaduw.
Een bod van € 1300.
Een rode sportauto.
Een gecodeerde brief.
Een bizar ongeluk.

Deze dingen malen door mijn hoofd wanneer ik op weg ben naar Martin. Met één hand houd ik de kooi vast die achter me op mijn bagagedrager staat. Ik heb de advertentie van Marktplaats af gehaald. Er is iets met dat ding aan de hand. Wat precies, weet ik niet, maar ik ga het uitzoeken. Tenminste, dat ga ik proberen. Martin is een vriend van mijn vader en hij is een beetje gestoord, maar wel grappig gestoord. Hij is bioloog, en dan niet zo eentje die op zondagmorgen veel te vroeg zijn bed uit gaat om met een verrekijker op zijn buik de natuur in te trekken, nee, Martin is heel anders. Hij noemt zichzelf uitvinder en microloog. Gelukkig woont hij vlakbij, en een paar minuten later sta ik bij hem voor de deur. Ik trek aan een touw. Verderop klinkt een bel. De deur zwaait open, er staat niemand in de deuropening.

‘Kom verder, Annika’, galmt een hoge mannenstem door de gang. ‘Ik zit in de schuur. Je kent de weg.’

Glimlachend stap ik over de drempel. Ik loop door naar de keuken, en neem daar de achterdeur naar buiten. De tuin is groter dan je zou verwachten, achterin staat een houten gebouwtje. Schuur, zou je het niet kunnen noemen, het is eerder een vakantiehuis. Wanneer ik er binnenga, word ik enthousiast begroet door Canis, een sint bernhard in de kleuren van een dalmatiër.

‘Wat heb je daar meegenomen?’ Martin zit in zijn gebruikelijke houding, voorovergebogen over zijn microscoop. Boven op zijn hoofd staan twee brillen, één voor dichtbij en één voor veraf.

‘Een vogelkooi’, antwoord ik. ‘Hij stond bij oma op zolder.’

Martin schiet overeind. ‘Bij je opa?’ vraagt hij.

‘Hé Martin, goedemiddag’, zeg ik overdreven vrolijk nu hij me aankijkt. ‘Alles goed?’ ‘Prima, prima’, antwoordt hij met een frons. ‘Bij je opa, zei je?’ herhaalt hij zijn vraag.

Ik schud mijn hoofd. ‘Hij stond bij oma op zolder’, antwoord ik.

‘Aha. Zodoende. Juist. Zeg, wil je wat drinken?’ vraagt hij. ‘Ik ben gisteren en eergisteren, en ook de dag daarvoor bezig geweest met het ontwikkelen van een nieuw biologisch sapje. Het is nog wat aan de zure kant en jij bent de eerste die ... Hoewel, misschien is een blikje cola verstandiger ... Hoewel, met al die suikers ...’

‘Ik heb geen dorst’, zeg ik snel, en ik houd de kooi omhoog.

‘Wat moet ik met een kooi?’ Martin wijst naar de microscoop. ‘Die past daar niet onder.’

‘De kooi niet, nee’, antwoord ik. ‘Maar wat erin zit wel.’

Martins borstelige wenkbrauwen schieten de lucht in. Met een ongeduldig gebaar wenkt hij me. 'Laat zien, jongedame', zegt hij, en hij zet zijn bril voor dichtbij op. De glazen zijn geel van kleur.

Ik zet de kooi voor hem neer. 'Daar in de hoek', zeg ik. 'Het lijkt op een stukje stof, maar dat is het volgens mij niet. Het zit muurvast.'

'Muurvast', herhaalt Martin. Hij trekt een la open en haalt iets tevoorschijn dat nog het meeste lijkt op een enorme pincet. Hij klemt het uiteinde op het zwarte stukje stof en begint voorzichtig te draaien, waarbij hij onophoudelijk mompelt. Zijn bewegingen lijken een soort patroon te hebben, toch heeft hij na een paar minuten nog geen enkele beweging in het stukje stof gekregen.

'Ik denk niet dat dit werkt', begin ik. 'Misschien kun je beter ...'

'Geduld, jongedame', onderbreekt Martin me. 'En ziehier het resultaat.' Met een vloeiende beweging trekt hij het zwarte ding uit de kooi. Het is veel groter dan ik dacht en het heeft nog het meeste weg van een veer.

'Corvus corone, corvus monedula, spizella atrogularis', prevelt Martin terwijl hij de veer van alle kanten bekijkt. Het ding glanst in het felle licht van de tl-balk.

'Zijn dat toverspreuken?' vraag ik vertwijfeld.

Martin laat een bulderende lach horen. 'Ha, welnee!' roept hij. Dit is duidelijk een veer van een vogel, maar dat had jij ook al gezien. Toch is het uiterst merkwaardig, want hoewel het lijkt op de veer van een kraai, de corvus cornone in het Latijn, is dat het niet. En een kauw of een zwartkingors is het evenmin.'

'Wat is het dan? Een kruising?'

Martin schudt zijn hoofd, terwijl hij de veer onder de microscoop legt. 'Vogels kruisen niet zo gemakkelijk. Terwijl er niks mis mee is, hè Waldorf?'

De zwartgeklepte hond tilt even kort zijn kop op.

'Nee, dit is een merkwaardig geval.' Martin draait wat aan de knoppen van de microscoop terwijl hij in de lens kijkt. 'Waar had je die kooi ook alweer opgeduikeld?'

'Bij oma op zolder. Hij moet er al een hele tijd staan.'

'Een hele tijd als in jaren?'

'Ja', antwoord ik wanneer ik doorheb dat Martin niet kan zien dat ik sta te knikken.

'Uiterst merkwaardig.'

'Hoezo?' vraag ik.

'De structuur, de glans, de elasticiteit', antwoordt Martin. 'Deze veer kan niet ouder zijn dan enkele dagen. Vreemd, dat hij dan toch zo vast zat.' Hij gaat achterover zitten en schuift zijn bril weer op zijn hoofd. 'Maar dat is niet wat dit object zo uiterst merkwaardig maakt', gaat hij verder en hij kijkt me onderzoekend aan.

'Wat dan wel?' vraag ik zacht.

'Kijk zelf maar', antwoordt Martin en hij wijst op de microscoop.